

водоскоци весело се струятъ и радватъ всичко живо. Всѣки день, особно къмъ икиндия, (следъ обѣдъ) ходжитѣ се провикватъ отъ високитѣ минарета. Тѣ възнасятъ молитви къмъ Аллаха, а правовѣрнитѣ правятъ своя абдезъ и намазъ край среброструйнитѣ шадравани.

Тука е чаршията. Бакалници, манифактурни магазини, складове отъ изработенъ тютюнъ, кафенета и нѣколко кръчми оживяватъ турската часть на града. Всѣко кафене има до себе си долепенъ покритъ чардакъ съ дълги миндерлици, постлани съ рогозки. Турци сж насѣдали кръстато на миндерлицитѣ, пиятъ кафе, пушатъ съ дълги цигарлъци или съ чибуци, смучатъ наргелета и спокойно се забавляватъ, убиватъ свободното си време. А у турцитѣ нѣкога имаше много свободно време. Разговоритѣ бѣха въ духа на Настрадаинъ Ходжовитѣ приказки, проникнати съ добродушна наивность. Тѣхнитѣ нужди не бѣха много по-голѣми отъ ония на раята. Животътъ бѣше тѣй нагласенъ, че българитѣ задоволяваха и турскитѣ и свои потрѣбности. У богатитѣ турци не липсваше луксъ. Но той, сравненъ съ днешния, бѣше жалъкъ и нищоженъ. Колко величествена, блѣскава, царствена би изглеждала дъщерята на нѣкоя днешна перачка, сравнена съ най-галената кадъна, жена на голѣмъ чифликчия турчинъ! Тогава турцитѣ живѣеха скромно, но безгрижно и щастливо. Новото време и тѣхъ раздруса.

Отъ чаршията къмъ българската часть на града се отиваше по голѣмъ покритъ мостъ. Отъ дветѣ му страни имаше дюкяни. Пазарската врява и рѣчния шумъ тукъ се сливаха въ една унослива мелодия. Тоя бѣше едничкия мостъ, който съединяваше дветѣ половини на града. Рѣката служеше за граница между българи и турци. Тя бѣше единъ удобенъ параванъ за българитѣ. Всички турски улици спираха до рѣката. По тоя начинъ слободията и бѣсътъ на пияни, развилнѣли турци лесно не стигаха, не засѣгаха българитѣ. На тоя мостъ властѣта бѣсѣше осжденитѣ за бунтъ българи или злодеи за извънредни престѣпления.

Българската градска часть се спускаше отъ рѣба на южния хълмъ срещу турската часть. Постепенно се сниша-